

κατάστασιν, διὰ τὴν γνῶσιν παρεκτροπὴν τινὰ ἐξ αὐτῆς, πρὶν νὰ ἀναφέρωμεν τὴν κατὰ διαφόρους ἡλικίας συνήθη τοῦ σφυγμοῦ συχνότητα. Εἰς τὸ νεογέννητον βρέφος, πάλαι ἀπὸ 130 ἕως 140 φορὰς τὸ λεπτόν· ἀλλ' ὅσον ὁ βίος προχωρεῖ, ἐλαττοῦται κατὰ τὴν συχνότητα· ἔστε εἰς μεσοκαιρίτην ἐντέλως ὑγιῆ πάλαι ἀπὸ 72 ἕως 75. Κατὰ τὴν παρακμὴν τοῦ βίου εἶναι βραδύτερος ἀκόμη, καὶ καταντᾷ εἰς περίπου 60. Φανερόν δὲ ὅτι, ἂν υποθέσωμεν ἀγύρτην ἄμοιρον τῶν ἀπλουστάτων τούτων γνώσεων, ἤθελεν ὑπόκεισθαι εἰς τὸ νὰ κάμῃ τὰ πλέον ἄτοπα λάθη, καὶ ἠδύνατο ἴσως νὰ στοχασθῆ τέκνον δεκαετῆς ὡς πάσχον ἀπὸ βαρυτάτην νόσον, ἐπειδὴ ὁ σφυγμὸς αὐτοῦ δὲν ἔπαλλε μ' ὅσην βραδύτητα ὁ τοῦ πάπου του. Σφάλμα ευκολώτερον εἶναι νὰ ἐκλάβῃ τις τὴν ἐπιρροὴν προσωρινῆς αἰτίας ἀντὶ τοῦ ἀποτελέσματος διαρκεστέρως νόσου· παραδείγματος χάριν, ὅποταν ἀσθενὴς νευρικός ἀκόσῃ τὴν θύραν χροουμένην ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, ταχύνεται ὁ σφυγμὸς αὐτοῦ 15 ἢ 20 κτύπους κατὰ λεπτόν. Τοῦτο δὲν ἔλαθε τὸν ἀγγινοίστατον Κέλσον, ὅστις λέγει, 'Πολλάκις ἡ τοῦ ἱατροῦ πλησίασις, ἀνησυχίαν ἐπιφέρουσα εἰς τὸν πάσχοντα, ἀλλοιώνει τὸν σφυγμόν. Διὰ τοῦτο ὁ ἔμπειρος ἱατρός δὲν πιάνει τὸν σφυγμόν ἄμα ἔλθῃ· ἀλλὰ καθίζει πρῶτον μεθ' ἱεροῦ προσώπου, —καταπραΰνει καὶ παρηγορεῖ τὸν δειλὸν μὲ λόγους ευμενεῖς, ἔπειτα δὲ βάλλει τὴν χεῖρα εἰς τὸν βραχίονά του.'

Ὅποταν ὁμοῦ προσέχῃ τις ἀπὸ τὰ λάθη ταῦτα, λαμβάνει ἐκ τοῦ σφυγμοῦ τὰς πλέον ἀξιολόγους εἰδήσεις. Ἐάν, παραδείγματος χάριν, εἰς ἄνθρωπον, τοῦ ὁποῦ ὁ σφυγμὸς ἦναι συνήθως 72, ἀναβῶσιν οἱ παλμοὶ εἰς 98, δεινὴ τις ἀσθένεια βεβαίως παρευρίσκειται ἢ, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ἂν κατέβῃ εἰς 50, καὶ διαμμένη τοιοῦτος, πιθανώτατον ὅτι ἡ πηγὴ τῆς κυκλοφορίας, ἡ καρδία αὐτῆ, πάσχει ἀπὸ ἀνίατον τινὰ νόσον, ἢ ὅτι κἀνὲν ἄλλο ἀπὸ τὰ μέγιστα τῆς ζωῆς ἐλαττήρια ὑπέφερον ἀθεράπευτον βλάβην.

Πάλιν, ἂν ὁ σφυγμὸς ἦναι 72, ἕκαστος κτύπος πρέπει νὰ συμβαίνει εἰς διάστημα πέντε ἔκτων ἐνὸς δευτέρου λεπτοῦ· ἀλλ' ἔάν γίνῃ παρεκτροπὴ τις ἀπὸ τὸν ρυθμὸν τούτον, ὁ σφυγμὸς τότε λέγεται ἀτακτος. Ἡ ἀταξία μὲν εἶναι ἀπροϊδή· ἀλλ' ὑπάρχει ἐν εἶδος ἀξιοσημειωτον. Συμβαίνει κάποτε τὸ μεταξὺ δύο κτύπων διάστημα νὰ ἦναι τόσο μακρότερον τοῦ ἐπιχομένου, ὥστε φαίνονται ὡς νὰ παρελείφθῃ ἕνας κτύπος· εἰς τοιαύτην πρίστασιν ὁ σφυγμὸς λέγεται διαλείπων. Ὅποταν ἡ ἐνέργεια τῆς καρδίας ἦναι ἀτακτος, πάλαι καὶ ὁ σφυγμὸς ἀτάκτως· ἀλλ' ἐνίοτε συμβαίνει ἡ δευτέρα ἀταξία χωρὶς τὴν πρώτην, προερχομένη ἀπὸ νόσημά τι μεταξὺ τῆς καρδίας καὶ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς εὐρισκόμενον. Περιττόν εἶναι σχεδὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι, κατὰ πᾶσαν ἀμφίβολον περίστασιν, ὁ ἱατρός ἐξετάζει τὸν παλμὸν τῆς καρδίας ὡς καὶ τοῦ καρποῦ, —ἰπαράλλακτα καθὼς ὁ ἐπιμελὴς μαθητῆς, ὁ ὁποῖος, μὴ ἀρρόμενος εἰς τῶν ἐπαρχιωτικῶν πόλεων τὰς περιωρισμένας εἰδή-

σεις, καταφεύγει εἰς τὴν μητρόπολιν, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ μὲ περισσώτερον ὄφελος τὰς ἐπιστημονικὰς του ἐρεῦνας.

Ἦρμοξε νὰ ὁμιλήσωμεν ἐνταῦθα περὶ τῆς δυνάμεως ἢ ἀδυναμίας, τῆς σκληρότητος ἢ μαλακότητος, καὶ πολλῶν ἄλλων ποιότητων τοῦ σφυγμοῦ· ἀλλὰ διὰ τὸ δυσνόητον τοιοῦτων ἐξετάσειν πρὸς τοὺς ἀμύητους τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, παραλείπομεν αὐτάς. Ὑπάρχει ὁμοῦ τι, τὸ ὁποῖον ἤθελεν εἰσθαῖ ἀσυγχώρητον νὰ παρασιωπήσωμεν· κάποτε οὐδόως αἰσθάνεται τις σφυγμὸν εἰς τὸ σύνθηδες τοῦ καρποῦ μέρος. Τοῦτο ἔμπορεῖ νὰ πρόρχεται ἀπὸ κυκλοφορίαν τόσον κεχαυωμένην, ὥστε νὰ ἦναι ἀνεπαίσθητος εἰς τὰς ἄκρας· ἢ ἀπὸ τὴν πύρωσιν τῆς ἐγγιζομένης ἀρτηρίας· ἢ ἀπὸ ἀτακτον διανομὴν τῶν ἀρτηριῶν τοῦ ἐμπροσθίου βραχίονος.

ΕΛΛΑΣ, ΡΩΜΗ, ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ.

Ἀθήλια, θυγάτηρ Ποντίου Πιλάτου, μονολογοῦσα.

Ὅσφραίνομαι λιβανωτὸν, καὶ κασίαν Θεοῦ, τὸ πᾶν μαρτύρεται, Θεοῦ τὴν παρουσίαν.
Ἡ Φοίβη ἔφερον ἐδῶ τὸν ἀργυροῦν τῆς πόδα;
Ἡ Ἀθηνᾶ ἐκένωσε τοῦ πέπλου τῆς τὰ ῥόδα;
Ὁ μυροφίρος ζέφυρος ἐπὶ τῶν ῥόδων πνέει,
Καὶ βρύσις μαργαρίτινος τὴν χλόην περιβέβει,
Καὶ ἀνθὴ περιβάλλεται ποικίλα καὶ ὠραία
Ἡ φύσις, ὡς Ἀμαρυλλίς ἀγροτική καὶ νέα.
Σὲ, ψάλλει, θὰ ἔαρὸς! ἡ στέμνουσά μου γλωῦσα·
Γέλῃς, καὶ πρὶς ἡμᾶς ἡ γῆ παρίσταται γελῶσα.
Περιπατεῖς; ὡς ἴχνος σου εὐώδες χύνεις μύρον,
Καὶ σροποεῖται χορὸς Χαρίτων καὶ Ζεφύρων.

Ἀθήλια καὶ Λίβιος, υἱὸς Ἡρώδου.

Ἀθήλια μετ' ἐκπλήξεως πρὸς τὸν Λίβιον.

Εἰς τὰ ἱεροσόλυμα! . . .

Λίβιος.

Ἀπὸ τὴν Γαλιλιάν,

Ἀφοῦ καὶ πρὸς μελέτην μου καὶ πρὸς ποικίλην θῆαν,
Διέτρεξα τοῦ Καίσαρος τὴν μοναρχίαν ὅλην,
Καὶ εἶδα τὴν σρωτεύουσαν τῆς οἰκουμένης πόλιν.

(Ἴσταται ὀλίγον, καὶ βλέπων περίεξ, λέγει).

ὦ! ποῖν μ' ἔλκει δέληγμαρ ἐν εἰς ταύτας τὰς γυνεμίους,
Εἰς ταύτας τῆς Ἀνατολῆς τὰς φωτεινὰς ἐρήμους!
ὦ πόσον μὲ ἠδύνουσι τ' ἀγροτικά των κάλλη,
Ὁ λόφος, ὅπου ἡ συχὴ καὶ ἡ μυρσίνη θάλλει,
Ἡ τοῦ πλανήτου Ἀραβὸς σκηνὴ ἐπὶ τῆς χλόης,
Τῆς κέδρου ὁ ψιδυρισμὸς, τὸ ἄλσος τῆς ἀλόης,
Τὸ φρέαρ, ὅπου ἔρχεται ἡ τῶν βῶν ἀγάλη,
Ὁ βράχος, ὅθεν καὶ ξανθὸν κ' εὐώδες βρεῖ μέλι!

Ἀθήλια.

Πεῦ ἦσο ερεῖς ἰνιαυτοῦς, καὶ ποῖους εἶδες στίτους;
Τὰ πάντα πῶς σ' ἐφάνησαν; πῶς ἔβρεε τοὺς ἀνθρώπους;

Λίβιος.

Διέτρεξα Ἰθνη, ὄρημους, ὑπερβορείους πάγους,
Κ' εἰς πεδύλα καταβάς ἀπάτητον πεδύλους,
Τοὺς Σαλάτους τῶν Σκανδιναυῶν, τοὺς Βάρβους τῶν Βαν-
θάλων,

Τοὺς Σεμνοθεοὺς τῶν Κελτῶν, τοὺς Εὐαγεῖς τῶν Γάλλων,
'Εργασίαι· πλὴν πανταχοῦ ἑλεσινὴ δουλεία,
Καὶ τῶν λαῶν ἀμάθεια καὶ δεσπομονία.

Α ὕ ρ η λ ί α .

Τοῦ Κόδρου χαιρέτιστας τὴν εὐγενῆ πατρίδα ;

Α ἴ β ι ο ς .

Τὴν ἄλλοτε πρωτεύουσαν τῆς εὐφυίας εἶδα,
Καὶ τῆς Ἑλλάδος τὸν ψυχρὴν ἠσπασθῆν ἀνδριάντα.
Εἰς ταύτην, διατί τὴν γῆν σὲ λέγουσι τὰ πάντα
ἢ ποιήσιν, ἢ ἀρετῆν, ἢ δόξαν, ἢ σοφίαν,
Καὶ θαυμασμὸν ἀφίπνουσι τὰ πάντα φωνῆν μίαν ;
'Οδῆγησέ με, Ζέφυρε, εἰς τὰς τετραπλάσιον Κυκλάδας,
Λαμπρὰς εἰς νύκτα ἕαρος, ὡς οὐρανοῦ πλειάδας,
'Ὡ Σαλαμῖνος θάλασσα ! αἱ ὑφαλοὶ σου θρῆνον
βαρβάρων ἀναπέμπουσι καὶ ἄσματα Ἑλλήνων,
Καὶ ῥίπτεις εἰς τὰς σιγαλάς ἀκτῆς σου καὶ ἀρχαίας,
Περσῶν εἰσέτι θύρακας καὶ περικαφαλαίας.
Εἰπέ με, Οἶτη ! ὦ ναεῖ, ὦ μνήμη κολοσσαίων,
Τῶν ὑπὲρ τῆς πατρῴδος τῶν πεσόντων ἡμιθέων,
Εἰπέτε με, ὦ κορυφαὶ τῶν βράχων τῶν πλησίων,
Τοῦ Λεωνίδου τὸνομα καὶ τῶν τριακοσίων.
'Ακρόπολις τῶν Ἀθηνῶν ! ἐν μέσῳ τῶν ἀστέρων
'Ὁ Παρθενῶν σου ἴσταται, ὡς τετραγώνος γέρον·
Τὴν κάραν σου τὴν δουλικὴν, Ἀκρόπολις ἀρχαία !
Τοῦ Σύλλα ἢ τρισηπτάβιβρος ἐξέρισε βρομαίαι·
Τοῦ Ὀλυμπίου σου Διὸς αἰ στήλαι, τετραυραμέναι,
'Ὡς ἄρθρα, κεῖνται, γίγαντος νεκροῦ, διεσπαρμέναι . . .
Εἰς τὴν Ἑλλάδα σήμερον ἐπέβαλεν ἐκείνην,
'Ἡ Ῥώμη τὴν βασιεῖαν τῆς ἐσθῆτα καὶ χαλκίνην,
Δι' ἧς πιέζει τοὺς λαοὺς, κ' ὑποδοῦλοι τὰ στήθη·
Οἱ Πραιτορές τῆς ἐφθείραν τὰ τῶν Ἑλλήνων ἤθη.

Α ὕ ρ η λ ί α .

Τῆς Ῥώμης δὲν σ' ἐξέπληξαν τὰ πλοῦτη, τὰ μεγέθη ;
Εἰς ποῖον θαυμασμὸν ἐκεῖ τὸ βλέμμα σου εὐρέθη !

Α ἴ β ι ο ς .

'Ἡ Ῥώμη, ὡς τῆς Μέμφιδος αἱ Πυραμίδες, σύρει
Τὴν ἔκστασιν σου ἐξῶθεν, καὶ δάμβρος διασπείρει·
Πλὴν τάφος ἐνθόν, ὡς αἰταί, ὑστὰ καὶ κόριν κλειών,
'Τ-ψῶθη διὰ παμπληθῶν ἰδρύτων καὶ δακρύων.
Κατέσχον ἀπελευθέρου τὰς ἐθρας τῆς Συγκλήτου,
Συγκλήτου, εἰς πᾶν δουλικῆς, εἰς πᾶν ἀργυρυνήτου.
'Ἡ θεὰ τῆς αἰμακτηρᾶς παλαιστρας τῶν λεόντων,
Τὴν σάρκα τὴν ἀνθρώπινον ἀσπλάγχχως σπαραττόντων,
Εὐφραίνει δὴμον ἄναδρον, πλὴν ἄλλοτε γενναῖον,
'Ὡς τοὺς ἀσμένους γέροντας τὸ ἀκρατὲς τῶν νέων.
'Ἐξέλιπε πᾶν εὐγενοῦς φιλοτιμίας εἶδος,
'Ἐξέπνευσεν ἢ ἀρετῆ, ὃ ἔργω τῆς πατρίδος.
Ποῦ εἶδες σεις, ζεύγη θεῶν, σεις δίδυμοι τοσοῦτοι,
Αἰμύλιοι, Σκιπίωνες, καὶ Κάτωνες, καὶ Βροῦτοι !
'Ὁ σκυθρωπὸς Τιβέριος, δίκων καὶ προγράφων,
'Ἐπὶ τῆς Ῥώμης ἔχυσε τὴν σιωπὴν τῶν τάφων.
'Ἐξῆλθον ὡς ἀπὸ πυκνῆν καὶ δούλην ἀτμοσφαῖραν,
'Ὅποτε φωνὴν ἤκουσα γενναίαν κ' ἐλευθέραν,
Καὶ τὸν Χριστὸν ἀκήτησα ἐν ἀγορᾷ λαλοῦντα,
Κ' ἐντεύθειν τοὺς εἰς τὰ δεσμὰ λαοὺς παρηγοροῦντα.

(Ἀκούεται μελωδία ὀργάνων).

'Ἄλλὰ ὀργάνων καὶ φωνῶν ἀκούω μελωδίαν,
'Ακούω Ἀσιατικὴν τερπνὴν ὑψηγορίαν.
Εἰς τὸν πλησίον νάρθηκα ἐν συντριβῇ μεγάλη
'Ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς προσεύχεται καὶ ψάλλει.

(Λαὸς Ἰουδαϊκός, ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ ναοῦ, διαμοιράζεται ἐκ
δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν).

Τὸ ἡ μ ι σ υ τοῦ χοροῦ .

Τὸν πλάστην μου καὶ Κύριον εὐλόγει τὰ ἐντός μου·
'Ἐμεγαλύνθη, Κύριε, ὃ ῥύστης καὶ Θεὸς μου·
Τὸ ἅγιόν σου ὄνομα αἰνέσω καὶ ὑμνήσω·
Θεέ ! μεγαλοπρέπειαν καὶ δόξαν ἐνεδύτω·
Θεέ ! ἀναβαλλόμενος φῶς, ὡς ἱμάτιόν σου,
Καὶ τὴν ὑψηλίον ποιῶν τὸ ὑποπόδιόν σου·
Νεφέλην λευκοκόρρυπον ταχύ σου ἄσμα ἔχεις,
Καὶ τοὺς ἀνέμους ὑπ' αὐτὴν ζευγηλατεῖς καὶ τρέχεις.
'Ἐπέδου τοὺς δακτύλους σου, κ' ἐκύρτωσας εἰς θάλασσαν
τὸν οὐρανόν, περιλαβῶν εἰς τὴν παλάμην ὄλον,
Οὐδὲ μετατοπιζέται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας,
'Ἡ γῆ τεθεῖσα ἐκκαλεῖ εἰς ἀσφαλεῖς κολύμβας.
'Ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν ; εἰς ἀνδρᾶς ἐκτάσει
τὰ ζῶα, κ' ἐκατόπηχος ὁ δράκων τῆς θαλάσσης ;
Τὴν ἡμεροσίον αὐτῶν περιζητούντες βρώσιν,
Τὴν ἀφιλή σου ἐξείαν ν' ἀνοιξῆς προσδοκῶσιν.
Κ' ἐξέρχεται ὁ ἄνθρωπος, ὁ βασιλεὺς ἐκείνων,
Εἰς τὴν φιάλην τῆς ζωῆς εὐδαιμονίαν πίνων.
'Ἄλλὰ τὴν παρουσίαν σου, Θεέ, πῶς νὰ ὑμνήσω !
'Ὁ Ἰορδάνης βλέπων σε, ἀνέδραμεν ὀπίσω·
Σὲ εἶδε κ' ἐφυγεν εὐθὺς ἢ θάλασσα, τὰ ὄρη
'Ἐσκήρτησαν ὡς ἔλαφοι καὶ ταῦροι κερασφόροι·
Βουνοὶ, πῶς ἐσκήρτησατέ ; καὶ σὺ πελάγους κύμα,
Πῶς ἐφυγες ; καὶ ποταμὲ, πῶς ἔστρεψας τὸ βῆμα ;

Τὸ ἄ λ λ ο ἡ μ ι σ υ τοῦ χοροῦ ψ ἄ λ λ ο ς τ ε ς .

'Ἀλάλαξε πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ψάλε τῷ Κυρίῳ·
τὰ ἔθνη ἄσπετε ὠδὴν καινὴν ἐν ψαλτηρίῳ·
'Ἐκ στόματος καὶ νεσοσῶν καὶ θηλαζόντων ζῶων,
'Ὡ Πλάστα ! ὕμνον ἄδολον ἐξάγεις καὶ ἀδῶν . . .
'Ἦμουσί σε καὶ τ' ἄφωνα τῆς φύσεως ἀπάσης,
τὰ διαπορευόμενα τὰς τρίβους τῆς θαλάσσης.
Εἰς ἐξουσίαν ἔδρασας ἀπάσης τῆς ἡμέρας
τὸν ἥλιον κ' ἐξέρχεται δίκων τοὺς ἀστέρας
'Ἐκείνος, ὡς ἀπὸ παστίν νεύνημος προβαίνων·
τὸ δὲ μακρὸν του σταδίου, ὡς γίγας, διαβαίνων,
ταχέϊαν ἤνυσεν ὄδῳ, καὶ τὸ κατάντημά του
εἰς οὐρανοῦ τὰ ἔσχατα ἐξ οὐρανοῦ ἐσχάτου.
'Ὀργίζεσαι ; σαλεύεται ἡ γῆ ἐκ θεμελίων,
καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ἐξέρχεται πῦρ θεῖον.
'Ὁ λάμπων δὲ ὡς ἥλιος, ὡς νύξ, προβαίνεις μέλας,
εἰς σκοτεινὰ ὃ φωνεῖνὸς καλύπτεσαι νεφέλας,
Κ' ἐρχόμενος, ὡς θύελλα, ἐκ πέρατος περάτων,
Κρατεῖς εἰς τὴν παλάμην σου κατακλυσθὸν ἰδάτων.
Ποῦ τότε πορευθῶ μακρὰν τῆς τηλαυγῆσός σου,
καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ ἀπὸ τῆς χειρὸς σου ;
'Ἄν ἀναβῶ εἰς οὐρανόν, ἐκεῖ με συλλαμβάνεις,
'Ἄν εἰς τὸν ἄθρον καταβῶ, καὶ εἰς τὸν ἄθρον φάνεις·
'Ἡ μὴ τὸ σκότος κρύπτει με ἀπὸ τοῦ βλεμματός σου ;
'Ἡ νύξ ἡμέρα γίνεσθαι, τὸ σκότος φῶς, ἐμπρὸς σου.

ΜΕΣΣΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΣΟΥ.

Ἡ ἈΣΙΑ τῶν πραγματειῶν, ὅσαι εἰσῆχθησαν κατὰ
τὸ 1838 εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς,
ἦτον 113,717,404 δίστηλα· ἢ δὲ τῶν πραγματειῶν,
ὅσαι ἐξῆχθησαν, 108,486,616. Κεφάλαιον εἰσαγω-
γῶν καὶ ἐξαγωγῶν, 222,204,020 δίστηλα.